

ensomme. Vi oplever stigende problemer med kriminalitet, hærværk. Vi oplever som sagt de mange problemer omkring sygehusventelister. Og det til trods for at vi altså har verdens mest udbredte omfordeling, verdens højeste skatter.

Og mit spørgsmål må være: Kunne det ikke tænkes, at der var en sammenhæng i de ting, at det rent faktisk er sådan, at yderligere omfordeling ikke er løsningen, men tværtimod er problemet?

Regeringen har i sin publikation »Godt på vej« på side 8 fortalt, at nu skal de rige ikke være helt så bekymrede længere. Man vil reducere marginalsatterne, for man har erkendt, at det at have nogle folk, der tjener lidt ekstra, faktisk er et gode for samfundet. Også på det punkt har regeringen brudt sit løfte med ændringerne i det skrå skatteloft.

Lytter man lidt videre til håndværkerne i frokostpausen, ja, så vil snakken hurtig falde på EU. Det har den gjort igennem længere tid, for EU har været højt oppe på den politiske dagsorden og godt for det. Men det, der bekymrer danskerne, er sådan set ikke mange af de detaljer, der bliver diskuteret her i Folketinget. Det, der bekymrer danskerne, er, at EU-ansatte kan have gigantisk høje lønninger og slippe godt fra det. De betaler knap nok skat, selv om de er naboer til håndværkeren. Danskerne oplever, at al den svindel og alt det fup, der foregår i EU, er der ingen der gider gøre noget ved.

Derfor må regeringen indstille sig på, at hvis ikke man snart lever op til de løfter, der er blevet afgivet, og hvis ikke man formår at overbevise flere end en socialdemokratisk kammerat fra Sverige om, at der skal gøres noget ved det, ja, så vil modstanden imod EU stige. Det kan vi som modstandere af Den Europæiske Union selvfølgelig være tilhængere af, men på den anden side set må det også handle om, eftersom vi nok ikke får folkeafstemninger de første mange år, at EU-samarbejdet kommer til at foregå på anstændige vilkår.

Vi er indstillet på, at i de kommende år skal EU-kampen foregå her i Folketinget, og derfor vil det være sådan, at regeringen konstant vil blive stillet til ansvar for de mange løfter, så de ikke får lov til at blive brudt, uden at det bliver nævnt. Vi har foreslået, at man til efteråret indfører en forsøgsordning, hvor vi har en månedlig EU-dag i Folketinget, hvor store og vigtige EU-spørgsmål gøres til genstand for debat, så det ikke bare sker i Europaudvalget, men her fra Folketingets talerstol.

Den pinsepakke, som vi nok må erkende bliver vedtaget i morgen, har mange forskellige elementer, og der er også mange åbne spørgsmål. Man har vedtaget en tekst, en formulering, der siger, at der skal lægges en ny og særlig CO₂-afgift på aktiviteterne på Nordsøen. Det Radikale Venstre har sagt, at provenuet på ca. 150 mio. kr. om året skal bruges til at nedsætte selskabsskatten. Regeringens økonomiske hjørnesten, hr. Frank Aaen, har straks erklæret, at det bliver der sandelig ikke tale om. De 150 mio. kr. skal gå direkte i statskassen.

Uanset hvad man har tænkt sig at bruge pengene til, er det en underlig indstilling at have, at man vil lægge en CO₂-afgift på produktionen på Nordsøen. Den produktion, der foregår på Nordsøen, er hver eneste dag med til at sørge for, at vi har en selvforsyningsgrad i Danmark på over 100 pct. Ja, vi har faktisk så stor en produktion af både gas og olie, at vi kan eksportere. Ministeren for betalingsbalance, økonomiministeren, kan hvert år glæde sig over, at aktiviteterne på Nordsøen, kulbrinterne, bidrager til den danske betalingsbalance med omkring 6 mia. kr. om året.

Vi kan godt lægge CO₂-afgift på den danske produktion på Nordsøen, men til hvilket formål? Skal vi hellere importere olien fra Mellemøsten igen? Skal vi hellere importere naturgasen fra andre lande og belaste vores betalingsbalance og skade de danske virksomheder? Nej, det skal vi selvfølgelig ikke. Vi skal glæde os over, at visionære og investeringsvillige virksomheder som A.P. Møller og de andre i DUC stadig væk formår at gøre Danmark uafhængigt energimæssigt.

Den her afslutningsdebat har ikke drejet sig så meget om beskæftigelsessituationen, og det er nok, fordi det nu er blevet afsløret, oven i købet af OECD, at det, regeringen har kaldt for et jobmirakel, ikke er noget jobmirakel. Der er ikke skabt væsentlig flere arbejdspladser i Danmark. Det er primært orlovsordningerne, efterløn og flere offentligt ansatte, der bærer regeringens såkaldte jobmirakel.

Pinsepakken gør det jo ikke nemmere. De ledige, ja, de får skattelettelser, som vi kunne læse om den 17. juni, mens de beskæftigede får skattestigninger, og forskellen mellem at være på dagpenge og være i beskæftigelse er nu kun 551 kr. om året. 551 kr. om året er, hvad man får ud af at gå på arbejde frem for at være på dagpenge. Og det var vel at mærke det, regeringen havde erklæret som sit mål, at det skulle kunne